

Dr Gordana Tonković, čerka gospodina Ignacija Tonkovića, čoveka velikih inicijativa, projekata i kontakata, sa suprugom dr Miroslavom Reljanovićem od prošle godine vodi kompletну brigu oko Vinarije „Tonković“. Iako se odlučila za humanu medicinu, a ne veterinarsku, oduvek je bila čerka svoga oca, radna, temeljna, sklona izazovima. Učestvovala je u svim fazama razvoja vinograda i posebno joj je drago evociranje na zajedničke uspomene i iskustvo vezano za vinogradarsko-vinski projekat koji je začeo njen otac.

Priseća se početaka: - Niko od nas nije iz te struke, ali smo brzo naučili raditi sa konsultantima i prihvatići njihove sugestije, jer svi cenimo znanje. Dobro je bilo što smo se odmah „inficirali“ ovim poslom, a vinograd i vino postali naš integralni deo. Bila sam prisutna od samog početka, znam kako je svaki hektar kupljen, uporediti sliku parcele kada na njoj nije bilo ničega, i sada, kada rađa i svima nama donosi ogromnu radost.

Da li je i koliko prisustvo čerke i supruge uticalo na koncept Vinarije „Tonković“? - Vizija vinarije se rađala postepeno. Ona je bila deo porodičnog projekta povratka, uslovno rečeno, u prošlost, životu u skladu sa prirodom. Zvući kao floskula, ali bazični posao koji vodim sa suprugom je s jedne strane stresan, s druge daje osećaj da sve držite pod kontrolom, što često nije tako. U vinogradu ste deo prirode, dobijate jednu kvalitetniju dimenziju imate više vremena da se posvetite detaljima, finesama. Naša priča je neraskidivo vezana za muziku. Svi volimo muziku i moj tata je godinama uživao u zvucima violine Ignaca Šena, prvo u Zoo vrtu, onda i na salašu, u društvu cimbaliste Šandora Žadanjića. Šena nas je napustio, ali uvek kada se ukaže prilika angažujemo Šanjiku, koji je sa suprugom, čelistkinjom Irenom zadužen za atmosferu.

Vinograd kao i lepa žena, traže stalnu pažnju i negu. Mislite li vi tako? - Najvažnije je imati senzibilitet da prepoznaš. Brzo ćeš reagovati samo ako si prepoznao. Moj suprug i ja to jako poštujemo i kod našeg enologa iz Rioje, koji je obdaren „španskom strasti“. Sve radi i rešava u momentu i nikako drugačije. Ako je vino oblik umetnost, da li je vaš afinitet prema umetnosti u saglasju sa kvalitetom vina?

- Sve što radite možete raditi na različite načine. Naša vizija je da radimo sa osećajem i sa više detalja. Vinarija je naš odgovor na brzo, instant vreme, u čijem ritmu danas živimo. Ovo je naša kočnica. Zavisimo od puno toga, ali nište ne možemo da uradimo preko reda. Podređeni smo vremenu i kalendaru. Postoji tajming kada moramo nešto da uradimo, moramo biti spremni da uskočimo kad zatreba. Vinarija i vinograd ti stalno daju na znanje da nisi moćan koliko misliš, oni te pozicioniraju, što je vrlo bitno za našu porodicu, našu decu. Činjenica da proširujete vinograd provocira pitanje o vašim planovima? - Naši planovi usmereni su ka daljem razvoju ove specifične priče o Kadarki. To je malo neouobičajeni put, čak malo i rizičan, ali verujemo u tu sortu, a imali smo malo i sreće, jer smo tek naknadno saznali da je to sorta sa velikim

potencijalom. Namerni smo da Kadarku podignemo na puno viši nivo, koji zbog teško uzgaja do sada nije doseglja. Ja sam ponosna na naš pionirski rad. Izgleda da sam i to nasledila od tate. Da li je srebrna Decanterova medalja za „Fantaziju“ iz 2011. i 2012., te bronza za „Rapsodiju“ iz 2012 i 2013., podsticaj ili ste zadovoljni postignutim? - Mi jesmo ambiciozni i očekujemo da naš rad da rezultat, ali nama je motivacija i krajnji cilj ovog projekta - napraviti vrhunski proizvod i doneti koristi tom vinu i čitavoj regiji. Nadamo se da ćemo uspeti osvestiti ljude da neguju tradiciju autohtonih vrsta.

Vi ste razbili sliku doktorke u belom mantilu. Ovde vas češće mogu videti sa vinogradarskim makazama ili grozdom u ruci?!!

- To je moj put, otvoren za nove izazove. Mom suprugu i meni vinarija predstavlja izvor zadovoljstva. Uživamo u celoj ovoj atmosferi zajedno sa našom decom. Matija je tinejdžer i oseća ceo ovaj proces, dok je Dunja još mala. Njoj je ovde jednostavno lepo - rekla je dr Gordana Tonković.